

IOAN GURĂU

Președintele Comunității
Regionale Brașov

**„Sunteți blestemați,
câtă vreme căutați să
Mă înșelați, tot poporul
în întregime!
Aduceți însă la casa
vistieriei toate
zeciuielile, ca să fie
hrană în Casa Mea;
puneți-Mă astfel la
încercare, zice Domnul
oștirilor, și veți vedea
dacă nu vă voi deschide
zăgazurile cerurilor, și
dacă nu voi turna peste
voi belșug de
binecuvântare.”**

Maleahi 3.9-10

Beneficiile spirituale și materiale ale celor care susțin financiar lucrarea Evangheliei

Frații m-au invitat să împărtășim împreună un subiect care nu este dintre cele mai dulci, cele mai dorite, dar este unul pe care îl am pe inimă de foarte mult timp. Iubesc acest adevăr pentru că este din Scriptură și pentru că a avut în viața mea, a bisericii și a comunității regionale în care slujesc efecte binecuvântate.

Aș vrea să ne amintim una din pildele Domnului Isus, și anume, cea din Luca 16.1-13. În pilda aceasta Isus se referă la acest concept interpretat diferit, Mamona. Este adevărat că El recurge la o personificare: nu puteți sluji lui Dumnezeu, care este o persoană și lui Mamona, pe care noi îl interpretăm tot la fel. Întrebarea este: cine este Mamona? Răspunsurile sunt diferite. Unii credincioși spun că este diavolul, alții spun banii, însă e limpede că aici este vorba de o personificare, ceva sau cineva căruia i se poate sluji.

Această pildă pune în evidență cel puțin trei lucruri pe care vreau să le subliniez și să le dezvolt. Ele sunt esențiale în înțelegerea noastră în ce privește felul cum ne raportăm la Dumnezeu în credințioșia noastră față de lucru-

rile materiale care ne sunt încredințate nouă. Lucrarea lui Dumnezeu are nevoie și de suport financiar, a avut întotdeauna și va avea.

„AL DOMNULUI ESTE PĂMÂNTUL CU TOT CE ESTE PE EL, LUMEA ȘI CEI CE O LOCUIESC!”

Primul lucru care trebuie să fie subliniat pentru noi și să devină o convingere fermă pentru noi, este faptul că **toate lucrurile îi aparțin lui Dumnezeu**. Ps. 24.1: „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!”.

De aici reiese că singurul proprietar al pământului și al lucrurilor de pe pământ este Dumnezeu. Vom vedea mai târziu ce vom face cu actele noastre de proprietate, când Scriptura spune că pământul acesta cu tot ce este pe el este al Domnului. Și Dumnezeu a făcut afirmații de genul acesta: „Al Meu este argintul și al Meu este aurul”, chiar dacă nu avea în buzunare aur, când a spus lucrul acesta. Argintul și aurul erau în posesia împăraților, dregătorilor, oamenilor. Dar El a dovedit asta, când a spus prin profetul Hagai, că al Lui este aurul și argintul pentru că, citim cum în anii

următori, Dumnezeu a deschis visteriile celor mai bogați oameni ai vremii și a trimis aur și argint pentru Casa Lui, pentru nevoie lucrării Lui, dovedind că într-adevăr, aurul și argintul de pe pământ, indiferent în stăpânirea sau isprăvnicia cui se află, este al Domnului.

Apoi, Scriptura ne spune că turmele și cirezile sunt ale Domnului, așa cum reiese din Ps. 50: „*Dacă Mi-ar fi foame nu ți-aș cere ție, pentru că iată, toate turmele sunt ale Mele*”. Tot Scriptura ne spune că iarba și copacii sunt ai lui Dumnezeu.

Dacă nu uităm acest lucru, care este absolut adevărat cu privire la orice lucru ce se află pe pământ, atunci căpătăm o perspectivă corectă și ne corectăm gândirea noastră cu privire la ce este al nostru, ce stăpânim noi, asupra căror lucruri suntem noi proprietari. Aceasta este viziunea Scripturii, care nu se va schimba niciodată: „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!”.

NOI NU SUNTEM ADEVĂRAȚII PROPRIETARI

Al doilea lucru pe care-l găsim aici în Cuvântul Domnului este că **Dumnezeu le-a încredințat oamenilor în mod diferit bogățiile și proprietățile Sale**. De aceea unii au mai mult, iar alții mai puțin. Nu doar datorită nedreptăților sociale sunt oameni bogați și săraci, ci Scriptura ne spune că bogatul și săracul se întâlnesc. Domnul a făcut și pe unul și pe altul. Dorința lui Dumnezeu este ca unora să le încredințeze mai mult și altora mai puțin. Niciunul dintre noi nu este proprietar, indiferent de actele sau documentele pe care le posedă pentru o proprietate sau alta, iar Scriptura ne numește pe toți ispravnici sau în termeni actuali,

În cadrul întrunirii Adunării Generale anuale a Comunității Regionale București, care a avut loc în data de 30 martie a.c. în Biserica Betel din Capitală, fratele Ioan Gurău, președintele Comunității Regionale Brașov a susținut un referat cu tema: „Beneficiile spirituale și materiale ale celor care susțin financiar lucrarea Evangheliei”.

Subiectul a trezit un mare interes printre slujitorii participanți, câțiva dintre ei luând cuvântul, completând cu experiențe proprii. Ținând seama de dorința multora publicăm referatul în revista Cuvântul Adevărului.

administratori.

Tot Scriptura vorbește despre un ispravnic care avea în administrația sa bunurile unui stăpân. Nu erau ale lui, dar stăpânul i le-a încredințat ca să le administreze cu înțelepciune pentru profitul și după dorința stăpânului. Adevărul este că tot ce avem, cu act sau fără act de proprietate, este proprietatea lui Dumnezeu, care ne-a încredințat-o pentru a fi folosită după voia lui Dumnezeu și pentru gloria Sa.

Unul ar putea zice că mașina este a lui, căci a cumpărat-o el. Pe unde circulă mașina? Pe pământ. „Pământul cu tot ce este pe el este al Domnului”. Altul ar putea zice că a lui este casa în care locuiește, deoarece el a construit-o și are acte pe ea. Dar, pe ce stă casa lui? Pe pământ. „Pământul cu tot ce este pe el este al Domnului”. Sau ar mai putea zice: atunci, măcar nevasta este a mea, căci eu mi-am ales-o. Dar

Scriptura spune că și nevasta este un dar de la Dumnezeu.

Cu privire la orice lucru din posesia noastră, noi nu suntem proprietari. Dacă din punct de vedere social sau pământesc putem să ne bucurăm de acest drept de proprietar, înaintea lui Dumnezeu niciunul nu are vreun drept de proprietar. Și atunci, vă pun întrebarea: ce lucru aveți, pe care nu l-ați primit? Toate le-am primit de la Dumnezeu. Dumnezeu a îngăduit în suveranitatea Lui ca o parte mică din proprietatea Sa să fie administrată de tine și familia ta, însă toate sunt ale lui Dumnezeu.

Scriptura spune că ar trebui să ai o atitudine față de lucrurile materiale și față de valorile financiare pe care Dumnezeu ți le-a încredințat ca unul care nu are nimic, dar căruia i s-a încredințat totul în administrare după voia stăpânului. De fapt, acesta este al treilea

(continuare în pag. 6)

Instantaneu din timpul Conferinței

(urmare din pag. 5)

gând pe care aş vrea să-l dezvolt mai mult.

Deci, primul gând era: totul este al lui Dumnezeu, și lucrurile materiale și ființele vii. Și, tot ce am primit noi din punct de vedere material sau ca ființe care se află într-un anumit raport cu noi, soție, copil, toate sunt daruri de la Dumnezeu.

Al doilea gând era: suntem chemați să administrăm aceste lucruri și să nu uităm că nu-s ale noastre nicidecum. Când Domnul ne cere soția sau copilul, cât de dragi ne-ar fi, indiferent la ce

spune așa în Eclesiastul 3.13: „*Dar și faptul că un om mănâncă ...*”. Și faptul că cineva muncește din greu și câștigă cinstit este un dar de la Dumnezeu și nu este un merit personal. Salariul pe care îl iei de la serviciu nu este doar rezultatul muncii tale, ci este dovada harului lui Dumnezeu care te-a întărit să muncești și să câștigi.

Altcineva ar putea zice: am primit de la părinți această bogăție. Iată ce spune tot Eclesiastul 5.19: „*Dar dacă a dat Dumnezeu cuiva avere și bogății*”. Dacă a îngăduit Dumnezeu cuiva să aibă

frământăm cât să-I dăm Domnului și încercăm să-L convingem cu cât mai puțin. Dar Dumnezeu pune problema altfel.

În Eclesiastul 5.19 stă scris: „... *dacă i-a îngăduit să mănânce din ele, să-și ia partea lui din ele*”. Deci, să nu se întrebe cât să-I dea Domnului, ci să își ia partea lui de acolo, să se bucure și să-I mulțumească lui Dumnezeu, pentru că totul este un har de la El. Dumnezeu este prea bogat pentru ca lucrarea Lui să ducă lipsă. Problema lui Dumnezeu este că toate bogățiile acestei lumi n-a vrut să le păstreze în posesia Lui directă, ci ni le-a dat ție și mie, credincioșilor și necredincioșilor pentru ca ei să-I dea Domnului după cum a rânduit El. Iar când oamenii ascultă de Dumnezeu și Îi dau după cum a rânduit El, lucrarea Domnului nu va duce lipsă de nimic.

Unii ar putea spune așa: bugetul nostru este pe minus, păstorii și-au luat salariu diminuat pe anumite perioade, ba nu li s-a putut da nici măcar minimum pe economie. Nu Dumnezeu este vinovat pentru asta. Explicația nu este la Dumnezeu, ci este la noi și asta este o problemă. Este o problemă de credincioșie înaintea lui Dumnezeu, pentru că a venit stăpânul, acest om despre care am citit, și a zis: „*Dă-ți seama de isprăvnicie, nu mai poți fi ispravnic pentru că-mi irosești averea, și o folosești după cum crezi tu că-i bine pentru folosul tău*”. Isus a spus pilda aceasta în contextul în care erau prezenți acolo oameni care erau iubitori de bani. Fariseii, ca unii care erau iubitori de bani, râdeau de El și-L batjocoreau din pricina acestor lucruri pe care le spunea.

Domnul Isus s-a referit la o personificare când a spus: „*Nu puteți sluji și lui Dumnezeu și lui Mamona*”. El a vorbit aici despre acel spirit care-i înrobește pe oameni și sufletele lor prin iubirea

Fratele Gurău prezentând referatul, alături de Ioan Bochian, președintele Comunității București și de Chelu Iulian, secretarul Comunității.

vârstă s-ar afla, ne doare, plângem, suferim dar este a Lui.

Suntem doar administratori ai lucrurilor. Trebuie să înțelegem că suntem administratori ai banilor noștri, care aparțin în totalitate lui Dumnezeu. Nu 10% îi aparține lui Dumnezeu, ci El ne-a spus ce să facem cu 10% din banii care ni-i dă, dar toți sunt ai Lui.

Cineva ar putea spune: mă scol dimineață și trudes, vin târziu acasă și cu trudă câștig banii pe care-i am, deci sunt banii mei. Cuvântul lui Dumnezeu vine și

avere, este un dar de la Dumnezeu și nu trebuie să uite lucrul acesta.

ISPRĂVNICIA CREDINCIOSULUI

Deci, *al treilea gând* este acesta: **suntem datori să folosim resursele încredințate nouă după voia lui Dumnezeu și pentru a-L proslăvi pe El.**

Vedeți cum pune Dumnezeu problema? Atât de diferit! Când avem un câștig, ne chinuim și ne

față de bani și prin lipsa de credință. Este un spirit ce poate fi slujit și căruia i te poți supune. Spiritul din spatele lucrurilor materiale, care prin iubirea față de aceste lucruri întărite de necredință, de neîncredere în Dumnezeu, îi leagă pe oameni și blochează resursele lui Dumnezeu ca să nu fie disponibile în lucrarea Lui. Și atunci Cuvântul lui Dumnezeu ne spune în Prov. 3.9-10: „*Cinstește pe Domnul cu averile tale...*”. De aceea este greu cu dărnicia, pentru că există Mamona, care este o realitate. Nu este banul, nu este diavolul, este spiritul acesta, legătura spirituală de necredință, de zgârcenie, de opoziție față de lucrarea lui Dumnezeu.

Dacă este adevărat ce spune Scriptura, atunci noi nu-I dăm lui Dumnezeu nimic, ci disponibilizăm ce este a Lui.

Când oprim ce este al lui Dumnezeu și destinat lucrării Sale folosind pentru noi și familia noastră, îl înșelăm.

Nedemn lucru este să înșeli un om. Dar ce înseamnă să înșeli pe Dumnezeu, să-L nedreptățești, să-L furi? Groaznic lucru!

Secretul dărnicii poporului lui Dumnezeu se află la slujitorii lui Dumnezeu, la păstori, la responsabili. De aceea nu dau credințioșii Domnului cât trebuie să dea, căci n-au fost învățați s-o facă, n-au avut exemple de oameni dedicați care să-i învețe cu multă îndrăzneală despre lucrul acesta.

Dumnezeu a îngăduit să fiu pentru 5 ani păstor într-una dintre, probabil, cele mai sărace zone ale țării noastre. Am fost păstor la 4 biserici destul de mici de frați

romi în jud. Covasna. Vă mărturisesc că sărăcie ca cea pe care am întâlnit-o acolo, nu întâlnisem până atunci, și eu mergeam să le vestesc Evanghelia. Dar trebuia plătită contribuția, pe vremea aceea la filiala Arad, iar oamenii aceia erau așa de săraci că nu te puteai aștepta la ceva de la ei. Le-am spus că trebuie să slujească și să dăruiască Domnului, pentru că suntem datori față de Dumnezeu, iar El ne va purta de grijă. Frații se plâneau că n-au de unde da bani și așa era, dar vreau să vă spun că până acum niciodată nu am putut să spun vreunui om cât de sărac ar fi: tu să nu dai Domnului, că ești prea sărac! N-am putut, deși logica mea mă împingea la aceasta.

DUMNEZEU ÎNMULȚEȘTE CE DAI

Cu mulți ani în urmă un frate mi-a dat să citesc niște traduceri. Acolo am descoperit o întâmplare ce a avut loc într-o biserică mare, Ioido din Seul. Păstorul acelei biserici mărturisea următoarele. Într-o zi când el a predicat despre zeciuală, una dintre membrele bisericii întoarsă de curând la Domnul, fiind atinsă de acea predică a spus: „Doamne Isuse, acum am înțeles adevărul și vreau să-Ți dau zeciuală din ceea ce am în casă”. Într-o zi soțul ei veni de la muncă cu atâta orez, spunea ea, cum n-a avut niciodată așa de mult deodată în casă. Era rezultatul muncii lui. Și, femeia aceasta care Îi promisese Domnului că-I dă a 10-a parte, a împărțit orezul în 10 grămăjoare, iar o parte a luat-o, a împachetat-o și s-a îndreptat spre ușă pentru a merge să o dea bisericii. Dar înainte de a ieși din casă, i s-a înmuiat inima și și-a spus: „Atâta orez n-am avut noi niciodată, să duc așa de mult orez la biserică când imi prinde bine mie aici?”. Cu durere în inimă s-a întors și a pus orezul la loc spunând: „Doamne iartă-mă, dar nu pot să dau atâta orez”. Însă liniște tot n-a avut. De câteva ori a luat orezul și l-a pus

(continuare în pag. 8)

Ce-mi mai lipsește

Ca și tânărul bogat,
Am pornit în căutare,
Căci în minte s-au iscat
Multe semne de-ntrebare:

Cine sunt? De unde vin?
Care-i sensul vieții mele?
Pot să spun tot ce gândesc
Despre oameni, despre stele?

Pentru cine-alerg meruu?
Ce speranță mă animă?
Ce vestește-un curcubeu
Sus pe bolta cea sublimă?

Ca s-ajung în Paradis,
Ce-mi mai trebuie în viață?
E destul să cred ce-i scris,
Sfânta Cerului povață?

Ce-mi lipsește ca să fiu
Om perfect, fără greșală?
Strig... mi-e sufletul pustiu...
Viața mea-i atât de goală!...

Cine-mi poate da răspuns
Căutărilor febrile,
Când mi-e sufletul străpuns
De nemaisfârșite zile?!

Pesimist pornesc la drum,
Căutând doar o lumină;
Totul pare praf și scrum,
Pentru-un suflet plin de vină...

Munca-ntr-adevăr, e-un dar
Pentru omul ce transpiră;
Cât au strâns pentru hambar,
Mulți muncind se fericiră.

Dar, deodată, un fior,
Un suspin de rugăciune
Ca o rază dintr-un nor,
Mi-a vorbit cu-nțelepciune.

Nu L-am cunoscut îndată,
Dar voiam să-L tot ascult;
Vocea Lui cea minunată
Mi-a plăcut nespuse de mult,

„Doar o lipsă văd la tine:
Vinde tot ce ți-ai ales
Și-apoi vino după Mine!...”
Ce-mi cerea, am înțeles,

Și-n al inimii frământ,
S-a făcut, pe loc, lumină.
Am pornit pe drumul sfânt
Și-L aștept din Cer să vină...

CORNELIU LIVANU

(urmare din pag. 7)

la loc, până când, în cele din urmă a luat orezul și a fugit până la biserică, unde s-a dus direct la pastor și i-a zis: „Frate, am venit să-I dau Domnului niște orez”. Pastorul David spunea: „Când am privit-o pe această femeie, am știut toată istoria acestei întâmplări și mi-am dat seama cu câtă greutate a adus ea acest orez la biserică. Primul meu impuls a fost să-i spun: «soră, ia-ți orezul și du-te acasă, că sunt alții mai bogați care pot aduce orez aici». Dar Duhul Sfânt mi-a vorbit și a zis: «cum poți tu să lipsești pe femeia aceasta de binecuvântare?». Apoi pastorul a luat orezul din mâna ei cu mare greutate, iar ea a plecat acasă mulțumind Domnului. Peste vreo 2-3 săptămâni, femeia aceasta a venit la el și i-a zis: „Frate pastor, vă invit la mine acasă, căci se întâmplă o minune. Vă aduceți aminte de orezul ce vi l-am adus? Ei bine, de atunci noi tot mâncăm din el și nu se mai termină. Veniți să vedeți lucrul acesta.” Chiar și ziarele din vremea aceea au publicat acest lucru și au fotografiat, deci a fost un caz mediatizat.

Am citit această întâmplare acum 20-30 de ani, și de atunci până astăzi n-am putut să spun cuiva: frate, ești atât de sărac, așa că du-te acasă liniștit, căci sunt alții mai bogați care trebuie să dea. Nu, dimpotrivă, le-am spus fraților din Covasna: „Fraților dacă cei mai înstăriți dau sau nu, este treaba lor, dar voi trebuie să dați căci sunteți săraci, trebuie să dați căci aveți nevoie de binecuvântarea Domnului și de ajutorul Lui”. Și frații au dat, mărturie fiind evidențele de la Arad, au dat toată contribuția pentru că n-au mai putut să scape de conștiința lor, nu de fratele Gurău.

Într-o zi, în fața adunării din Doboșeni a venit o soră de 84 de ani, se sprijinea în toiaș și a spus: „Frate, soțul meu a murit acum 35 de ani în urmă, copiii n-am, n-am avut servicii, pensie n-am, deci nu am niciun venit. Acum, te rog, spune-mi, de unde să dau?”. A fost un moment destul de delicat dar i-am spus: „Soră, dacă dumneata ai 84 de ani, soțul ți-a murit

acum 53 de ani, copii n-ai, pensie n-ai, de ce n-ai murit până acum? Mi se pare că dumneata trebuia să fi murit de mult”. Și ea mi-a răspuns: „Frate, numai Domnul mi-a purtat de grijă”. Atunci i-am spus: „Aici este secretul, dumneata trebuia să fi murit acum 35 de ani și iată că nu ai murit până azi, căci Domnul ți-a purtat de grijă. Din ce-ți dă Domnul, dă-I înapoi ce I se cuvine.” Sora aceea a dat contribuția cât i-a mai îngăduit Domnul să trăiască, încă 2-3 ani, pentru că a înțeles că, din moment ce Domnul îi poartă de grijă și îi dă cele necesare traiului, este datorare față de Dumnezeu.

Dacă este cineva căruia Dumnezeu nu-i dă nimic, să nu dea nimic și nu e vinovat. Aveți pe cineva în familie căruia Dumnezeu nu îi dă nimic? Nu aveți. Atunci toți trebuie să dea după binecuvântarea pe care le-o dă Dumnezeu. Problema este cum i-am învățat pe frații noștri să dea zeciuiala. Dacă i-am învățat să fie zgârciți, să se plângă întruna, sau să își vadă mai întâi de familiile lor și apoi să dea Domnului, rău i-am învățat.

Dumnezeu a spus: „Cinstește pe Domnul cu cele dintâi roade din venitul tău”. Adică, dă-I Domnului întâi, iar ce îți rămâne va fi binecuvântat de Dumnezeu și vei vedea cum îți va ajunge. Când iei salariul sau orice alt venit, dă prima dată partea Domnului și vei vedea că, deși nu îți ajung banii care rămân, practic vei trăi o minune. O minune nu se poate explica - n-ar mai fi o minune - ea poate fi doar trăită.

Și mulți oameni trăiesc această minune.

PILDA VĂDUVEI

Biblia vorbește despre o situație care absolvă de justificare pe orice om înaintea lui Dumnezeu în ce privește dărnicia și susținerea lucrării Lui. Marcu 12. 41-44: „Isus ședea jos în fața visteriei Templului și Se uita cum arunca norodul bani în visterie....”. Frumos este să facem asta fraților? Nu se cuvine să te uiți câți bani dau alții, e treaba lor personală, tainică, dar Isus a făcut asta. Oricât de ciudat ni s-ar părea, El asta a făcut ca să ne învețe pe noi ceva. Și anume, că Dumnezeu se uită la ce dăm noi. Și ne-a mai învățat ceva, că Dumnezeu evaluează ce dăm. (va urma)

